

ΓΙΑΝΝΗΣ & ΜΑΡΙΝΑ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

ΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΤΩΝ 700.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

Το πετράδι της Ιωνίας

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΡΟΥΜΠΙΝΙ

Το Παρίσι τον χειμώνα είναι μουντό, βροχερό και κρύο. Εκείνο το πρωί, στις αρχές του Γενάρη, η υγρασία και η μούχλα της Πόλης του Φωτός περόνιαζε. Οι περαστικοί από τη λεωφόρο Ζορζ Μαντέλ άνοιγαν τις ομπρέλες και σήκωναν τους γιακάδες στα πανωφόρια τους. Ήταν νωρίς ακόμη και τα φώτα του δρόμου δεν είχαν σβήσει. Οι άνθρωποι πήγαιναν στις δουλειές τους βιαστικοί, μα καθώς περνούσαν μπροστά από το φωτισμένο σπίτι κοντοστέκονταν κι έριχναν περίεργες ματιές μέσα από την ολάνοιχτη εξώπορτα.

Μια μαρμαρίνη σκάλα οδηγούσε στους επάνω ορόφους, και οι σκαλιστές σιδερένιες πόρτες του παλαιού αρ νουβό ανελκυστήρα ανοιγόκλειναν κάθε τόσο. Ένα πλήθος ανθρώπων ανεβοκατέβαιναν, όλοι βιαστικοί και αναστατωμένοι. Ο θυρωρός, με μια μεγάλη ομπρέλα, τους συνόδευε μέχρι την είσοδο και έσπευδε αμέσως να παραλάβει τους επόμενους. Οι λιμουζίνες σταματούσαν μπρος στο κεφαλόσκαλο και όσοι έβγαιναν από τα πολυτελή αυτοκίνητα ήταν μαυροντυμένοι και σκυθρωποί.

«Ποιος μένει εδώ;» ρωτούσαν οι περαστικοί, ιδίως οι γυναίκες, τον θυρωρό όταν επέστρεφε στη θέση του περιμένοντας να υποδεχτεί αυτούς που θα κατέφθαναν μετά από λίγο. Εκείνος με ύφος βαρύ δεν έμπαινε στον κόπο να απαντήσει, όμως, αν καμιά περαστική ήταν ομορφούλα, αποκρινόταν με στόμφο:

«Εδώ μένει η οικογένεια Μπαχαριάν!».

«Οι κοσμηματοπώλες της Πλας Βαντόμ;»

«Ναι, αυτοί. Το βράδυ που μας πέρασε, πέθανε η κυρία Σοφίκα. Θεός σχωρέσ' τη, σήμερα έχουμε την κηδεία της».

«Η Σοφίκα Μπαχαριάν; Μα αυτή θα ήταν πια μεγάλη!»

«Ήταν μα δεν το έβαζε κάτω, πριν από μια βδομάδα γιόρτασε τα γενέθλιά της» απαντούσε ανυπόμονα ο θυρωρός κι έτρεχε ν' ανοίξει την πόρτα στην επόμενη λιμουζίνα που σταματούσε στο βρεγμένο πεζοδρόμιο.

Η βροχή είχε δυναμώσει και το χλωμό φως των φαναριών της νύχτας έδωσε τη θέση του στο γκρίζο φως του πρωινού. Στην ίδια λεωφόρο, δυο τρία σπίτια πιο κάτω, η σοπράνο Μαρία Κάλλας, αν και νωρίς ακόμη, ήταν ήδη ξύπνια. Ντυμένη κομπσά, είχε τα μαλλιά της χτενισμένα σ' ένα φροντισμένο σινιόν. Φορούσε τ' αγαπημένα της μαργαριτάρια και κρατούσε ένα φίνο πορσελάνινο φλιτζάνι μέσα στα υπέροχα χέρια της.

Είχε το βλέμμα πονεμένο κι αφάνταστα θλιμμένο. Ο αγαπημένος της Αρίστος, ο δαιμόνιος και πληθωρικός Ωνάσης, πρόδωσε τον έρωτά της και κανόνιζε τον γάμο του με τη χήρα του Κένεντι, τη Ζακλίν. Η Μαρία, η διάσημη ντίβα, η εξαιρετική σοπράνο, έπρεπε να πνίξει μες στην ψυχή της τη μοναξιά της γυναίκας...

Πίνοντας γουλιά γουλιά το πρωινό της ρόφημα, τράβηξε την κουρτίνα και, κοιτώντας τις λιμουζίνες που σταματούσαν στον δρόμο, απέναντι από το δικό της σπίτι, ρώτησε την οικονόμο της, την Μπρούνα:

«Τι τρέχει εκεί πέρα;».

«Πέθανε η κυρία Μπαχαριάν».

«Η Σοφίκα;»

«Μάλιστα, μαντάμ» είπε η γυναίκα, δεν πρόσθεσε όμως τίποτε άλλο, γιατί ήδη ο μαέστρος της Μαρίας, ο Σεραφίν, είχε μπει και καθόταν στο πιάνο. Η σοπράνο ετοιμάστηκε να εργαστεί μαζί του σκληρά, όπως συνήθιζε κάθε μέρα.

«Μπρούνα, θύμισέ μου να συλλυπηθώ την εγγονή της, την Άντζελα» είπε η Κάλλας κι ακούμπησε το φλιτζάνι στον ασημένιο δίσκο.

Η μέρα είχε πια προχωρήσει, ήταν δέκα το πρωί, Γενάρης του 1968.

Τα πουλιά τα βρίσκει ο χάρος στο φτερό, τα ελάφια σαν σκύβουν να πιουν νερό... και τη Σοφίκα Μπαχαριάν ήσυχα στον ύπνο της, σε βαθιά γεράματα.

Στο μέγαρο Μπαχαριάν έφτασαν συγγενείς απ' όλο τον κόσμο. Οι γνωστοί κοσμηματοπώλες από τη Σμύρνη είχαν πολυμελή οικογένεια. Η Σοφίκα ήταν Ελληνίδα και ο σύζυγός της, Κρικόρ Μπαχαριάν, Αρμένης. Ο περίφημος χρυσοχόος εγκαταστάθηκε στο Παρίσι μαζί με τη σύζυγό του μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή. Απέκτησαν πέντε παιδιά, δυο κόρες και τρεις γιους. Τα αρσενικά παιδιά ζούσαν κι εργάζονταν όπου υπήρχαν πολύτιμοι λίθοι: στη

Νότια Αφρική, στη Βραζιλία, στη Νέα Υόρκη. Η μικρότερη κόρη τους, η Αρετή, παντρεύτηκε έναν αδαμαντοπώλη στο Άμστερνταμ και η μεγαλύτερη, η Ελπινίκη, που είχε πεθάνει πριν από δέκα χρόνια, άφησε μια μοναχοκόρη, την Άντζελα.

Η εγγονή κρατούσε τα ηνία της επιχείρησης στο Παρίσι και διηύθυνε το χρυσοχοείο της Πλας Βαντόμ. Τα τελευταία χρόνια που η γιαγιά Σοφίκα είχε παραγεράσει, εγκαταστάθηκε μαζί της στην κατοικία της λεωφόρου Ζορζ Μαντέλ. Το σπίτι εκείνο ήταν γνωστό ως Μέγαρο Μπαχαριάν. Το τελευταίο θύμιζε φορές φορές τον πύργο της Βαβέλ, καθώς όλα τα παιδιά και τα εγγόνια της Σοφίκας μιλούσαν πολλές γλώσσες. Ιδιαίτερα τα ελληνικά, τα τουρκικά και τ' αρμένικα τα μπέρδευαν συνέχεια στις καθημερινές τους κουβέντες.

Ο θυρωρός με σεβασμό οδηγούσε τους επισκέπτες στη μεγάλη σάλα, όπου κειτόταν η σορός της Σοφίκας. Γονάτιζαν και δακρυσμένοι έκαναν τον σταυρό τους. Είχε φύγει η Σοφίκα, είχε φύγει η ΜΑΜΑ. Όλοι ήταν εκεί, συγκεντρωμένοι γύρω της και συγκινημένοι, για να της απευθύνουν το τελευταίο αντίο.

Τα λευκά λουλούδια σκορπούσαν διακριτικά τη μυρωδιά τους, ενώ τη θλιβερή σιωπή του χώρου τη διέκοπτε πού και πού κάποιο αναφιλητό. Πόσες και πόσες φορές δεν είχαν συγκεντρωθεί γύρω της σε τούτη τη σάλα; Τα Χριστούγεννα, την Πρωτοχρονιά, σε γενέθλια και σε γιορτές. Αρκούσε εκείνη να στείλει ένα απλό μήνυμα, κι όλοι

κατέφθαναν από την άκρη του κόσμου. Γιατί, βλέπεις, η Σοφίκα ήταν η ΜΑΜΑ, μια μεγάλη αρχόντισσα.

Το πατρικό της όνομα, Χατζόγλου, ήταν από τα πρώτα της Σμύρνης. Ο δε σύζυγός της, Κρικόρ Μπαχαριάν, ήταν ένας από τους καλύτερους χρυσοχόους και καρφωτές διαμαντιών στην Κωνσταντινούπολη και στη Σμύρνη. Η φήμη του υπήρξε αξεπέραστη πριν ακόμη εγκατασταθεί στη Γαλλία. Το όνομα Μπαχαριάν στο Παρίσι ήταν συνώνυμο της εγγύησης, είχε την πραγματική αξία ενός συμβολαίου.

Η Σοφίκα έφυγε μια χειμωνιάτικη μέρα βροχερή και θλιμμένη. Η Άντζελα πλησίασε σιωπηλά κι έκανε τον σταυρό της δακρυσμένη.

«Αντίο, γιαγιά» είπε σιγανά μ' έναν λυγμό κι έκανε νόημα να προχωρήσουν στην τελετή.

Σε λίγο μια πομπή από πολυτελή αυτοκίνητα συνόδευσε τη Σοφίκα πρώτα στην ορθόδοξη εκκλησία του Παρισιού και κατόπιν στο κοιμητήριο... Στο Μέγαρο Μπαχαριάν και στο χρυσοχοείο της Πλας Βαντόμ, στο κομψό κατάστημα με την απaráμιλλα εκλεπτυσμένη αρχιτεκτονική, επί έναν μήνα τα λουλούδια ήταν μόνο λευκά. Κανένα άλλο χρώμα δεν φώτιζε τις προσόψεις αυτών των κτιρίων.

Ο χειμώνας στο Παρίσι συνεχίστηκε βαρύς, σκεπάζοντας με χιόνι τα πάρκα και τις γέφυρες του Σηκουάνα. Οι στέγες της πόλης ήταν κάτασπρες. Η Άντζελα, αψηφώντας το κρύο και την παγωνιά, προτίμησε να περπατήσει από το Μέγαρο Μπαχαριάν μέχρι το χρυσοχοείο. Τυλιγμένη στο ζεστό γούνινο παλτό της, φορούσε χαμηλοτάκουνες μπό-

τες, που θα τις άλλαζε με γόβες όταν έφτανε εκεί· είχε πάντα δυο τρία ζευγάρια φυλαγμένα στο ντουλάπι του γραφείου της στο κατάστημα.

Αν κι είχε κλείσει μήνας που η γιαγιά Σοφίκα αναπαυόταν δίπλα στον αείμνηστο σύζυγό της, η Άντζελα πονούσε το ίδιο όπως και την πρώτη μέρα μετά τον χαμό της. Τα μεγάλα δωμάτια του μεγάρου, στολισμένα με αντίκες, πίνακες κι έπιπλα μεγάλης αξίας, έμοιαζαν έρημα χωρίς τη λαμπερή παρουσία της γερόντισσας.

Όλον αυτόν τον μήνα, μετά την ταφή της Σοφίκας, οι δύο μπροστινές αίθουσες του καταστήματος είχαν διαμορφωθεί κατάλληλα ώστε να φιλοξενήσουν μια έκθεση αφιερωμένη στη μνήμη της εκλιπούσας. Υπό την προστασία ισχυρών συστημάτων συναγερμού, τοποθετημένα πάνω σε βελούδο, μέσα σε γυάλινες προθήκες, οι επισκέπτες της έκθεσης μπορούσαν να θαυμάσουν τα κοσμήματα από την προσωπική συλλογή της Σοφίκας. Τα χρήματα που θα συγκεντρώνονταν από τα έσοδα της έκθεσης, μαζί με δωρεές των φίλων της οικογένειας, θα προσφέρονταν όλα σε ορφανοτροφεία στην Ελλάδα, σε συλλόγους Μικρασιατών, καθώς και σε φτωχές οικογένειες Αρμενίων.

Η Άντζελα, με τα χέρια στις τσέπες, περπατούσε στο πρωινό κρύο και σκεφτόταν το μέλλον της εταιρείας. Της άρεσε να σηκώνεται νωρίς και να πηγαίνει στο χρυσοχοείο πριν από τους άλλους. Σήμερα προτίμησε να κάνει μεγαλύτερο γύρο για να απολαύσει τη διαδρομή.

Το χιόνι στα παγκάκια και στα κλαριά των δέντρων δημιουργούσε διαμαντένιες στάλες, πιο όμορφες και πιο πολύτιμες από τα πετράδια πάνω στα κοσμήματα που πω-

λούσαν στα καταστήματά τους οι Μπαχαριάν. Στο Παρίσι, στη Νέα Υόρκη και στο Τόκιο, τα πολύτιμα στολίδια τους συναγωνίζονταν ως προς τον σχεδιασμό, τα χρώματα και την καθαρότητα των λίθων ακόμα και τις δημιουργίες του ίδιου του Καρτιέ.

Στις στέγες του Παρισιού το χιόνι είχε γίνει κρύσταλλο. Ο ουρανός βάρυνε κι άλλο, οι νιφάδες που όλο πύκνωναν έπεφταν ήσυχα στο ποτάμι κι έλιωναν στα θολά νερά του Σηκουάνα. Στις άκρες, κοντά στις αποβάθρες, το νερό είχε παγώσει. Όλοι οι δρόμοι ήταν γεμάτοι λάσπες, το βρόμικο χιόνι ασχήμαινε την πόλη και δυσχέραινε το περπάτημα.

Η Άντζελα πέρασε μέσα από σοκάκια και πλατείες άδειες τέτοια ώρα. Το χιόνι, απάτητο εκεί, ήταν υπέροχα λευκό. Μόνο τα περιστέρια άφηναν στην επιφάνεια τα μικρά τους χνάρια. Η νέα γυναίκα περπατούσε βιαστικά, γιατί ξεπάγιαζε από το τσουχτερό κρύο. Τελικά μετάνιωσε που δεν ζήτησε από τον σοφέρ της Σοφίκας να την πάει στο κατάστημα, όμως πλέον ήταν αργά. Άρχισε να προχωρά πιο γρήγορα για να ζεσταθεί. Τα μάγουλά της κοκκίνισαν από την παγωνιά και την ομόρφαιναν πολύ.

Η Άντζελα ήταν τριάντα έξι ετών και μόνη. Για πολλά χρόνια αφοσιώθηκε στην επιχείρηση και δεν είχε ποτέ καιρό για έρωτες. Απογοητευμένη από κάποιον άτυχο δεσμό στα φοιτητικά χρόνια, δίσταζε να ερωτευτεί. Από τότε, τίποτα. Η γιαγιά της, στο παρελθόν, συχνά παραπονιόταν ότι θα πέθαινε χωρίς να αξιωθεί να δει την πιο αγαπημένη της εγγονή στην αγκαλιά ενός άντρα. Έτσι κι έγινε...

Πλησιάζοντας στο κατάστημα αιφνιδιάστηκε βλέπο-

ντας ότι, παρά τον χιονιά, η ουρά των επισκεπτών ήδη ξεπερνούσε το πεζοδρόμιο. Σε δέκα λεπτά άνοιγε η έκθεση. Η Ανζέλ τίναξε το χιόνι από το πανωφόρι της και μπήκε από την πλαϊνή πόρτα. Έβγαλε τις λασπωμένες μπότες της και φόρεσε κομψές γόβες. Είχε γάμπες μακριές και λεπτές, και τα ψηλοτάκουνα της πήγαιναν. Στο κατάστημα φορούσε απλά ταγέρ από κασμιρένιο μαλακό ύφασμα και μεταξωτά πουκάμισα. Τα ονόμαζε «η στολή μου» και γελούσε μόνη της όταν θυμόταν τη μικρή της ανιψιά, που μια φορά τής είπε: «Θεία Ανζέλ, μόνο ένα φουστάνι έχεις;». Έτσι που όλα τα ρούχα της έμοιαζαν και είχαν μια αδιάφορη κομπόχη, το παιδί σχημάτισε την εντύπωση ότι δεν είχε δεύτερο ρούχο να αλλάξει. *Από μικρό κι από τρελό μαθαίνεις την αλήθεια, λένε στην Ελλάδα, σκέφτηκε.*

Μάζεψε τα νοτισμένα από τον χιονιά μαλλιά της, δένοντάς τα μ' ένα κομπό χτενάκι.

«Πάλι ουρά κάνεις τα μαλλιά σου;» της έλεγε η γιαγιά, κουνώντας δυσανεστήμενη το κεφάλι της. «Με τέτοια κορμοστασιά και τέτοια περιουσία, και να μείνεις στο ράφι, Αγγελική, παιδί μου! Ταιριάζει στους Μπαχαριάν τέτοιο πράμα;» μουρμούριζε η γριά. Όταν θύμωνε ή μιλούσε επίσημα, τη φώναζε Αγγελική, όταν τη χάριδευε, Ανζέλ.

Η κοπέλα είχε πάρει από τον πατέρα της, τον Φρανσουά, το μπόι, τη λευκορόδινη επιδερμίδα και τα ξανθά μαλλιά. Κόντρα σε αυτά τα χαρακτηριστικά τα μάτια της, μεγάλα, βαθυκάστανα και ανατολίτικα, ξάφνιαζαν τον καθένα μέσα στο σύνολο της αυστηρά ευρωπαϊκής εμφάνισής της. Έμοιαζαν με της γιαγιάς Σοφίκας, όπως και των περισσότερων στην οικογένειά τους. Οι Μπαχαριάν, σαν

γνήσιοι Σμυρνιοί κι Αρμένηδες, ήταν μάλλον μετρίου αναστήματος και μελαχρινοί στην πλειονότητά τους.

Όλοι οι θείοι και οι θείες της εργάζονταν στους πολύτιμους λίθους. Μόνο ο πατέρας της Αγγελικής αποτελούσε εξαίρεση. Ήταν Γάλλος, καθηγητής Ιστορίας στη Σορβόνη. Η Άντζελα κληρονόμησε από αυτόν την αγάπη για τα γράμματα. Γι' αυτό, εκτός από τις σπουδές της στο σχέδιο κοσμήματος, πήρε και πτυχίο στην Ιστορία της Τέχνης.

Χτένιζε τα μαλλιά της, όταν η Ντανιέλ, η γραμματέας της, χτυπώντας ελαφριά την πόρτα, έβαλε το κεφάλι μες στο δωμάτιο και της είπε γελώντας:

«Σε είδα που ήρθες, καλημέρα. Περπάτησες με τέτοιο καιρό; Πρόσεχε μην αρπάξεις καμιά πούντα!». Κατόπιν πρόσθεσε: «Άφησα μέσα στο γραφείο σου το ρόφημα και τα λουκουμάκια που αγαπάς».

Η Άντζελα από μικρή τρελαινόταν να πίνει, όπως κι η γιαγιά Σοφίκα, ζεστό σαλέπι που το συνόδευε με μπουκίτσες λουκούμια, φερμένα από την Ελλάδα, από τη Σύρο, όπου ζούσε μια μακρινή της θεία.

«Είναι Ανατολίτες, γι' αυτό τρώνε τέτοια» έλεγαν πίσω από την πλάτη τους οι υπηρέτες και οι συνεργάτες τους.

Πράγματι, στο Μέγαρο Μπαχαριάν, τα σουτζουκάκια κι ο πουρές μελιτζάνας ήταν απολαύσεις καθημερινής μαγειρικής. Τα φιλέτα κι οι κρέμες γάλακτος δεν άρεσαν στη Σοφίκα. Προτιμούσε το λάδι ελιάς, τις πιπεριές, το σκορδάκι και τον μαϊντανό.

«Ευχαριστώ, Ντανιέλ, είσαι θησαυρός. Θα κάνω πρώτα τον γύρο του μαγαζιού και μετά θ' απολαύσω τις περιποιήσεις σου» είπε ευγενικά στην ιδιαιτέρα της.

Πρώτα πέρασε από το λογιστήριο και ζήτησε από τον λογιστή να έρθει σε μισή ώρα στο γραφείο της. Ύστερα μπήκε στο σχεδιαστήριο κι είδε τα καινούρια ανοιξιάτικα σχέδια, που ήταν όλα φτιαγμένα από ασημί και χρυσό, με τirkουάζ πέτρες και ροζ κοράλλια. Κατόπιν προχώρησε στις αίθουσες του καταστήματος.

Μέσα σε κρυστάλλινα μπακαρά βάζα σκόρπιζαν την ευωδιά τους κρίνοι και τριαντάφυλλα, όλα λευκά, αφού ακόμη πενθούσαν τη Σοφίκα. Διόρθωσε ένα κοτσάνι, ίσιωσε μια καρέκλα, έλεγξε αν υπήρχαν σοκολάτες στα μπουλ και τσάι στα ασημένια τσαγερά.

«Γερωντοκόρη και τελειομανής» ψιθύριζαν πίσω από την πλάτη της οι πωλήτριες.

«Καλημέρα, μαντάμ» είπαν όλες μαζί, και η Άντζελα τις κοίταξε αυστηρά, ελαφρώς εκνευρισμένη από τη συμπεριφορά τους.

«Χορωδία σχηματίσατε;» Ύστερα γυρνώντας στην Κατρίν, μια νεαρή κοπέλα που είχε προσληφθεί μόλις πριν από δυο μήνες στην Πλας Βαντόμ, της είπε:

«Δεσποινίς, η φούστα σας είναι υπερβολικά κοντή. Εδώ δεν βρίσκεστε σε μπουτίκ για τινέιτζερ. Παρακαλώ από αύριο να είστε πιο ευπρεπής!».

Το κορίτσι κοκκίνισε και σκέφτηκε όλο τσαντίλα: *Μήπως το βράδυ σε στραβοπήδ... Μα τι λέω; συμπλήρωσε νοερά τη σκέψη της η Κατρίν. Αυτήν ούτε κομπρεσέρ δεν θα την ξυπνούσε, όχι να την πλησιάσει κι άντρας. Θα τον μεταμόρφωνε αμέσως σε παγοκολόνα.*

Τέλος, η Άντζελα μπήκε στον εκθεσιακό χώρο. Σε δύο λεπτά ακριβώς θα άνοιγαν οι πόρτες για το κοινό. Το ρολόι

έδειχνε εννέα παρά δύο. Όλα βρίσκονταν στη θέση τους, μες στις γυάλινες προθήκες. Οι φύλακες στέκονταν στην πόρτα και οι προβολείς που φώτιζαν τα εκθέματα είχαν εστιάσει τη φωτεινή δέσμη τους πάνω σε κάθε κόσμημα. Ήδη ακουγόταν η πρώτη ομάδα των επισκεπτών να μπαίνει στο κατάστημα.

Η ματιά της αγκάλιασε όλα τα κοσμήματα και στάθηκε στην κεντρική προθήκη. Στη βιτρίνα με την περίφημη καρδιά από το καθαρότερο ρουμπίνι. Ζύγιζε τέσσερα καράτια και η λάμψη του μαγνήτιζε. Η Άντζελα σκέφτηκε πως ρουμπίνια που ξεπερνούν τα τρία καράτια σπανίζουν και συνήθως έχουν ένα μεταξένιο χρώμα. Θυμήθηκε το λατινικό όνομα αυτού του σπάνιου, σκληρού, εκθαμβωτικού πολυτιμου λίθου: *rubeus*, που σημαίνει κόκκινο. Κόκκινο ζεστό, κόκκινο του πάθους. Χρώμα του αίματος και της φωτιάς. Της δύναμης και της εξουσίας. Και του έρωτα. Ρουμπίνια εξορύσσονται σχεδόν σ' όλο τον κόσμο, όμως τα πιο φημισμένα προέρχονταν από την Ασία και κυρίως από την Ινδία. *Από τα χρώματα της Ανατολής, όπως κι εγώ*, είπε μέσα της σ' αστεία, και τότε ήρθαν στον νου της τα λόγια της γιαγιάς:

«Αυτό το κόσμημα, Αγγελική, θέλω να το πάρεις εσύ. Είναι δώρο του παππού σου. Μου το έδωσε λίγο πριν φύγουμε απ' την πατρίδα, τότε που η Σμύρνη ήταν τυλιγμένη στις φλόγες. Το κρέμασε στον λαιμό μου και είπε: “Πάρε το ρουμπίνι, φόρα το! Φόρα το, αγάπη μου, κρύψ' το στον κόρφο σου, κι αν χαθούμε πούλα το για να ζήσεις εσύ και τα παιδιά. Να σωθείτε... Είναι σκληρό κι ανεκτίμητο πετράδι! Κόκκινο σαν το αίμα που τρέχει και χύνεται στους δρόμους της Σμύρνης. Λαμπερό σαν τη φωτιά που καίει τα

σπίτια, τις αποθήκες και το λιμάνι. Πολύτιμο σαν την αγάπη και τις θύμησης. Εγώ, Σοφίκα, στα στήθη είχα την καρδιά, ήρθες και μου την πήρες”. Μ’ αυτά τα λόγια με τράβηξε πάνω του. Με φίλησε δυνατά. Ύστερα, κουβαλώντας και οι δυο μας από ένα μικρό δισάκι για τις πρώτες ανάγκες και τα πέντε παιδιά μας, κινήσαμε για το λιμάνι. Κινήσαμε μέσα από τις κραυγές, τους καπνούς και το θανατικό...».

Η Άντζελα έμεινε έτσι ασάλευτη για κάποια δευτερόλεπτα, καθηλωμένη όπως και τόσες άλλες φορές από τη λάμψη του περίφημου ρουμπινιού, του πολυτιμότερου κειμηλίου των Μπαχαριάν.

Χωρίς να το θέλει, μακριά από τα καθημερινά, στο μυαλό της ζωντάνεψαν οι διηγήσεις της Σοφίκας, της αρχόντισσας, που μαζί με τον άντρα της τον Κρικόρ ίδρυσαν τη δυναστεία των φημισμένων χρυσοχών.

Το πετράδι της Ιωνίας

Σμύρνη: όφεις οι φυλές της Ανατολής κι Έλληνες μαζί εκεί. Πανέξυπνοι, μορφωμένοι, θρησκευόμενοι και μπεσαϊήδες. Βρισκόμαστε στα ωραία χρόνια, πριν από την Καταστροφή. Παντού στους μαχαλάδες μυρίζουμε, ακούμε και νιώθουμε Ελλάδα.

Διασχίζουμε με τα καραβάνια την Αρμενία πάνω στ' άβλοχα και καταλήγουμε στο Ισπαχάν. Μας συνεπαίρνει η νωχέλεια στο παϊλάτι του Σάχη, στη μαγική βαθιά Ανατολή. Μετά ξεσπά ο πόλεμος, η καταστροφή, ο όλεθρος και οι φλόγες που καίνε τη Σμύρνη. Όλα θα χαθούν, ξεριζώνοντας ανθρώπους και οδηγώντας τους στην προσφυγιά.

Οι ήρωές μας έχουν κρυμμένο πάνω τους το κόκκινο σαν αίμα ποίητο πετράδι που τους προφυλάσσει από τον θάνατο, συμβολίζοντας τη δύναμη και τον έρωτα. Καταφέρνουν να επιζήσουν και καταφεύγουν στο Παρίσι, στην πόλη του φωτός, της μεγαλοπρέπειας και της πολυτέλειας.

Ο χρόνος επιουλώνει τις βαθιές πληγές και ξαναχτίζουν τη ζωή τους, μπλέκοντας σε νέες περιπέτειες όταν η γερμανική Κατοχή σβήνει τη λάμψη στα Ηλύσια Πεδία. Μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο η Κρήνη και ο Ωνάσης πρωταγωνιστούν στα παρισινά σαλόνια. Μαζί και οι ήρωές μας που αποτελούν μέρος αυτής της κοινωνίας.

Κυλάνε τα χρόνια μέχρι το σήμερα. Οι άξιοι απόγονοί τους συνεχίζουν το έργο αυτών που μεγαλούργησαν γιατί ήξεραν να χαίρονται, να πονούν και να αγαπούν με πάθος.

ΑΝΑΘΕΩΡΗΜΕΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΝΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ
ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΙ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ.

www.minoas.gr

9 786180 257137
ISBN 978-618-02-5713-7

ΚΩΔ. 35417